

РЕШЕНИЕ

№ 4845

гр. София, 14.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 24.06.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Евгения Иванова

ЧЛЕНОВЕ: Цветанка Паунова

Ванина Колева

при участието на секретаря Мариана Велева и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **2979** по описа за **2022** година докладвано от съдия Евгения Иванова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и следващите от АПК във връзка с чл. 63в от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба от Дирекция „Инспекция по труда“ – Б., чрез упълномощен юрисконсулт, срещу Решение от 15.01.2020 г., постановено по НАХД № 11313/2019 г., по описа на Софийски районен съд, НО, 105 състав, с което е отменено Наказателно постановление № 02-0002287/18.04.2019 г., издадено от директор на дирекция „Инспекция по труда“ – Б., с което на [фирма] е наложена имуществена санкция в размер на 10 000 лв., на основание чл. 415, ал. 1 от КТ.

В касационната жалба се поддържа становище за неправилност на въззивното решение. Изложено е несъгласие с доводите на СРС, че в хода на административнонаказателното производство са допуснати съществени процесуални нарушения. Поддържа се становище за наличие на материална компетентност както на актосъставителя, така и на наказващия орган. Иска се отмяна на въззивното решение и потвърждаване на процесното наказателно постановление. Претендират се разноски за юрисконсултско възнаграждение.

В съдебно заседание касаторът не е представляван.

Ответникът - [фирма], в съдебно заседание не е представляван и не е заявил становище по основателността на касационната жалба.

Прокурорът при Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност

на жалбата.

След като се запозна с обжалваното съдебно решение, обсъди наведените касационни основания и доводите на страните, Административен съд София – град, VI-ти касационен състав, след съвещание, намира следното:

Касационната жалба е подадена в срок, от надлежна страна, поради което е процесуално допустима. Разгледана по същество, касационната жалба е неоснователна.

От фактическа страна решаващият състав на СРС е установил, че на 19.12.2018 година от гл. инспектор в Д „ИТ“ [населено място] е била извършена проверка на дейността на [фирма] по спазване изискванията на КТ и ЗЗБУТ във връзка с подадени сигнали за неизплатени трудови възнаграждения и обезщетения. В хода на проверката въз основа на представени документи контролните органи установили, че дружеството в качеството на работодател считано до 31.12.2018 година не е изплатило на работника В. К. К. дължимо обезщетение за неизползван платен годишен отпуск, правото на който не било погасено по давност с начислена брутна сума в размер на 336,60 лева, което е следвало да бъде изплатено не по-късно от последния ден на месеца, следващ този, в който е прекратено трудовото правоотношение, в нарушение на чл. 224, ал. 1. вр. чл. 228. ал. 3 КТ. За резултатите от проверката бил съставен протокол № ПР1901657/17.01.2019г., като с т. 5 от последния на дружеството е било издадено предписание последното да заплати на К. дължимо обезщетение за неизползван платен годишен отпуск, правото на който не било погасено по давност с начислена брутна сума в размер на 336,60 лева, в срок до 25.01.2019г. При последваща проверка по изпълнение на дадените предписания на 25.03.2019 година било установено, че даденото предписание, посочено по-горе, не било изпълнено от работодателя в предоставения за това срок.

С оглед така установеното е съставен срещу [фирма] акт за установяване на административно нарушение бл. № 02-0002287/25.03.2019г. за нарушение на чл. 415, ал. 1 КТ. Актът бил подписан от представител на дружеството без възражения. Въз основа на така съставения АУАН било издадено и процесното НП № 02- 0002287 от 18.04.2019г., с което директор на Д“ИТ [фирма] имуществена санкция в размер на 10 000 /десет хиляди/ лева на основание чл. 415, ал. 1 КТ.

За да отмени процесното наказателно постановление СРС е приел, че същото е издадено от териториално некомпетентен орган. Посочени са съображения, че изпълнителното деяние се осъществява във формата на бездействие, като в този смисъл мястото на осъществяване на нарушение чрез бездействие е мястото, където бездействието е следвало да има активно поведение - да действа, т. е. да изпълни предписанието. В конкретния случай това е било местонахождението на седалището на юридическото лице, което е адресат на предписанието и мястото, което предопределя местно компетентните държавни органи, оправомощени да съставят АУАН и да издадат НП. Седалището на дружеството е на територията на [населено място], където е и местоизвършването на нарушението, в каквато насока било и постановеното по делото Определение № 93 от 04.07.2019г. по нд № 631/2019г. по описа на ВКС, I НО. Съдът е посочил, че в този случай след като задължението за дължимото поведение - изплащането на възнаграждение за неизползван годишен отпуск от работник по трудов договор възниква по седалището на дружеството - [населено място], то компетентен наказващ орган по правилата на местната подсъдност е директорът на Инспекция по труда - [населено място], а не директора на

Д „ИТ“ - [населено място]. Този извод е мотивиран и с разпоредбите на чл. 16 от Устройствения правилник на Изпълнителна Агенция „Главна инспекция по труда“, където в ал. 1 е предвидено, че дирекциите „Инспекция по труда“ са териториални поделения към Главна дирекция „Инспектиране на труда“, а в алинея втора е посочено, че дирекциите „Инспекция по труда“ осъществяват дейността си на територията на съответната област. Съставът на въззивния съд е приел, че АНО е издал процесното НП без необходимата териториална компетентност в нарушение на чл. 48, ал. 1 от ЗАНН.

Решението е правилно.

Съгласно чл. 48, ал. 1 ЗАНН административнонаказателната преписка се разглежда от административнонаказващия орган, в чийто район е било извършено нарушението.

По делото се установява, че задължението за определено поведение – изплащането на възнаграждение за неизползван платен годишен отпуск от работник по трудов договор в дружеството, възниква в седалището на юридическото лице, там където то се управлява поначало. Бездействието е осъществено именно там, като няма правно значение къде е следвало да се изплати, вида трудово обезщетение и как – касово или безкасово. В чл. 16 от Устройствения правилник на Изпълнителна Агенция „Главна инспекция по труда“ и по-конкретно в ал. 1 е предвидено, че дирекциите „Инспекция по труда“ са териториални поделения към Главна дирекция „Инспектиране на труда“, а в алинея втора е посочено, че дирекциите „Инспекция по труда“ осъществяват дейността си на територията на съответната област. Предвид местоизвършването на нарушението, компетентен да разгледа административнонаказателната преписка е директорът на Дирекция „Инспекция по труда“ С.. Като е достигнал до същия правен извод, СРС е постановил едно правилно решение, което следва да бъде оставено в сила. Касационната жалба е неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

От страна на ответника по касация не е направено искане за присъждане на разноски, поради което и съдът не присъжда такива.

Воден от горното и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК във връзка с чл. 63в от ЗАНН, Административен съд София-град

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 15.01.2020 г., постановено по НАХД № 11313/2019 г., по описа на Софийски районен съд, НО, 105 състав .

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: